

cultura onoarei

O BISERICĂ RENUMITĂ PENTRU
CALITATEA RELAȚIILOR EI

A D A M R A M S E Y

Succeed Publishing
Medgidia, 2025

Cuprins

<i>Prefață</i>	11
<i>Introducere</i>	15
1. O biserică în care Dumnezeu este onorat mai presus de toate.....	27
2. O biserică renumită pentru smerenia ei.....	39
3. O biserică în care există o competiție biblică	49
4. O biserică în care există o mărturie onorabilă	61
5. O biserică aflată sub conducerea unor lideri onorabili	73
6. O biserică în care sunt onorați cum se cuvine asemenea lideri	89
<i>Concluzie</i>	103
<i>Ghid de discuții pentru grupuri mici</i>	107

Prefață

de Alistair Begg

La fel cum casele noastre au o „atmosferă” a lor, tot așa au și întâlnirile bisericilor noastre. Olandezii au un cuvânt care aproape că nu poate fi tradus: *gezellig*. El descrie o locație, o întâlnire atrăgătoare, plăcută, prietenoasă, primitoare, tihnită și chiar caldă.

Bisericile noastre ar trebui să fie caracterizate de atribute care le întrec pe cele enumerate mai sus și niciodată mai prejos de acest standard. Un element necesar pentru a fi o astfel de biserică este ca congregația să fie caracterizată de onoarea pe care ne-o arătam unii altora.

Am avut mult de câștigat de pe urma acestei cărți, în special pentru că publicarea ei vine într-un moment în care însuși accentul biblic pus pe prioritatea și necesitatea unei comunități strânse laolaltă este contestată. Devine tot mai la modă și mai dezirabilă pentru unii construirea unei alternative digitale, care face posibilă pentru noi planificarea și controlarea mediului. Dacă prietenia fizică poate fi înlocuită de telefoane smart și de discuții online în timpul săptămânii, de ce nu am extinde-o și la viața bisericii? La urma urmei, după cum observa păstorul și autorul

Christopher Ash, biserica locală nu este formată din oamenii cu care am alege în mod natural să mergem în concediu!

În nicio altă perioadă a istoriei nu a fost posibil să fim „împreună” în timp ce suntem de fapt la distanță. Crearea unei rețele online este foarte diferită de comuniunea pe care o descrie și o cere Biblia. Noi nu suntem chemați să creștem în cadrul unor rețele digitale, ci în comunități care Îl onorează pe Dumnezeu și în care oamenii se onorează unii pe alții, iar pentru asta este necesar să fim prezenți.

Tentația izolării nu este un fenomen caracteristic secolului al XXI-lea. Autorul cărții Evrei îi îndemna pe cititori să se asigure că nu stau departe de întâlnirile bisericii, așa cum începuseră să facă unii; în contextul acesta aflăm cum să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune (Evrei 10:24-25). Noi nu suntem membri ai unui club, legați doar prin interese comune, ci membri ai trupului lui Cristos, modelați de har.

La începutul anilor ‘70, eu și soția mea am locuit o vreme în Edinburgh, alături de membrii unei biserici nou plantate, într-un cartier sărăcăcios al orașului. Vârsta medie a congregației era foarte tânără și majoritatea membrilor ei erau convertiți de curând. În viața lor de până atunci, unii făcuseră parte din găști rivale. În domeniul acela, onoarea era strâns legată de a fi duri, însă ei deveniseră acum oameni blânzi. A fost foarte emoționant pentru mine să fiu de față și să văd cum foștii dușmani se onorau acum unii pe alții din punct de vedere biblic și cântau cântecul: „Te iubesc cu dragostea Domnului”, cu versurile sale minunate, care spuneau: „Pot vedea în tine gloria Împăratului meu.”

Sunt la fel de mișcat și astăzi, când privesc spre congregația noastră și văd modul în care viețile unor oameni care, în mod obișnuit, nu ar sta niciodată unul în prezența altuia, se împletesc minunat într-o țesătură a harului, zidindu-se și încurajându-se unii pe alții.

Când vă recomand cartea aceasta, recunosc fără rezerve provocarea pe care ea mi-o adresează mai întâi mie, atât în calitate de creștin, cât și de păstor. Pentru a fi o biserică impregnată de onoarea biblică, este necesar ca liderii bisericii să fie oameni onorabili, fiindcă nu putem pretinde o onoare pe care nu o merităm. Din moment ce o biserică nu poate ajunge mai departe decât progresul spiritual al liderilor ei, cartea lui Adam Ramsey îi cheamă pe aceia dintre noi care au roluri de conducere să se cerceteze pe ei înșiși. După cum le amintea Richard Baxter lucrătorilor din vremea sa, un păstor din secolul al XVII-lea, „Onoarea Domnului și Stăpânului vostru și a adevărului Său sfânt apasă mai mult pe umerii voștri decât pe ai altor oameni... Aceasta înseamnă că nu ar trebui să ne așteptăm [ca membrii unei biserici] să trăiască vieți onorabile față de cei din afară și unii față de alții, atunci când conducerea ei nu a reușit să trăiască în lumina cuvântului profetului.”

Dar chemarea de a fi onorabili și de a-i onora pe alții nu este rezervată doar păstorilor. Scriptura cere și membrilor bisericii să fie pregătiți să îi onoreze pe alții, iar nouă, tuturor, să privim mai degrabă spre interesele și încurajarea celor din biserică noastră decât spre noi înșine și să fim pregătiți să ne supunem cu umilință celor pe care Domnul i-a chemat să păstorească turma locală din care facem parte.

În cartea aceasta, Adam Ramsey ne vorbește nu doar despre motivul pentru care suntem chemați să ne onorăm unii pe alții, ci ne și spune cum arată onoarea în viața bisericii locale. În acest sens, aveți în mână o invitație, una de a face tot mai mult biserică voastră să devină mai *gezellig*. Sunt încredințat că veți găsi materialul acesta lămuritor, antrenant, încurajator și provocator, la fel ca mine.

Alistair Begg
Fondatorul organizației *Truth For Life*

Introducere

Răscumpărarea unui cuvânt folosit greșit

In cazul unora dintre noi, cuvântul *onoare* este însoțit de un anumit bagaj. Poate că ați experimentat toxicitatea unei culturi bisericești în care cuvântul acesta a fost răstălmăcit pentru câștigul personal al celor aflați în funcții de conducere și unde, ca un pumn de catifea, „onoarea” a fost folosită pentru a acoperi supunerea care nu pune întrebări, manipularea spirituală și chiar abuzul fățiș. Sau poate că ați fost răniți altfel, întâlnind o lipsă o onoarei în biserică. Niciuna dintre aceste situații nu corespunde stării pe care ar trebui să o aibă biserica, iar speranța mea este că acest capitol introductiv va croi o cale scripturală care nu alunecă în niciunul dintre aceste pericole.

Însă, înainte să facem lucrul acesta, permiteți-mi să vă zugrăvesc imaginea destinației noastre. Cum ar fi dacă am putea răscumpăra acest cuvânt, *onoare*, și l-am impregna cu plinătatea frumuseții biblice a ceea ce intenționează Dumnezeu pentru el?

Cum ar trebui să arate viața trăită împreună în biserica voastră?
Cum *ar putea* arăta o cultură a onoarei adevărate?

Imaginați-vă o biserică în care fiecare persoană privește cu seriozitate porunca lui Isus de a-i iubi până la sacrificiu pe ceilalți, *în același mod* în care a fost iubită de ei, o biserică în care sunt onorate atât exemplul, cât și poruncile Lui, grație prețuirii pe care oamenii și-o arată unii altora, o comunitate creștină unde singura competiție este în dorința sinceră a membrilor ei de a se zidi unii pe alții, o biserică în care recunoștința și slujirea față de Isus, motivate de Evanghelie, sunt ceva absolut normal și care se răsfrâng pe orizontală în relațiile cu ceilalți membri ai bisericii și cu comunitatea din jur. O biserică în care pocăința de păcat are loc mereu și este autentică, una în care iertarea este oferită îndată, iar sfințenia este căutată iar credincioșia lăudată, un loc unde elogierea din inimă a binelui din ceilalți nu este rezervată pentru momentul în care aceștia sunt în sicriu, ci este exprimată liber, sincer și constant.

Imaginați-vă o biserică în care bărbații și femeile refuză să facă presupuneri despre motivațiile celorlalți, atunci când nu sunt de acord în vreo privință, ci își acordă unii altora prezumția de nevinovăție, într-un spirit de smerenie; o biserică unde răbdarea este prețuită mai mult decât politica, unde liderii îi tratează cu demnitate pe copiii lui Dumnezeu, refuzând să îi folosească, ci purtându-le de grijă, și unde membrii aleg cu bucurie să urmeze astfel de lideri, în spiritul unității, încrederii și cooperării voluntare, din reverență față de Cristos. Imaginați-vă o biserică unde onoarea nu este doar unidirecțională (dinspre membri spre lideri), ci omnidirecțională (dinspre *toți* spre *toți*), fiindcă nimic nu e mai important pentru nimeni decât să Îl glorifice pe Dumnezeu,

urmându-L pe Isus prin trăirea unei vieți smerite, mod de viață pe care Tim Keller l-a numit „libertatea uitării de sine”.¹

În adâncul inimii noastre, fiecare dintre noi tânjește după aceasta. Și nu trebuie să așteptăm până ajungem în Rai ca să avem parte de această experiență. O înțelegere corectă a onoarei este vitală pentru a avea biserici sănătoase. Prezența sau absența ei este un barometru al smereniei, iar Dumnezeu a arătat foarte clar, în repetate rânduri, că El Se împotrivesc oricărei comunități de creștini practicanți care nu poartă amprenta smereniei, căci „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți” (Iacov 4:6).

Când onoarea este pervertită și înlocuită cu slujirea sinelui sau când lipsește cu totul, lucrul acesta arată că privirea noastră stăruie mult prea mult asupra propriei persoane. Însă, când suntem atât de impresionați de Isus încât nu mai avem nevoie de a impresiona, în bisericile noastre va fi prezentă o cultură biblică a onoarei. Aceasta este o anticipare a lumii viitoare, cea pe care tânjim cu toții să o cunoaștem.

Când este practică cu puritate și sinceritate, onoarea este glorioasă. Însă se ridică, totuși, întrebarea: ce este mai exact onoarea și cui ar trebui acordată?

Ce este onoarea?

Onoarea este deopotrivă un cuvânt și un concept menționat de sute de ori pe paginile Bibliei. La cel mai fundamental nivel, înseamnă a prețui cum se cuvine și a trata cu reverență și respectul corespunzător, mai ales atunci când vine vorba de cei cu autoritate. În Scriptură, ni se cere să Îl onorăm pe Dumnezeu mai presus de orice altceva (Apocalipsa 4:11). Suntem chemați să

1 Timothy Keller, *Libertatea uitării de sine*, 10Publishing, 2012.

îi onorăm pe părinți în casele noastre (Exodul 20:12), pe prezbiteri și pe lideri în bisericile noastre (1 Timotei 5:17), pe superiori și angajatori la locul de muncă (Efeseni 6:5), pe guvernatori și liderii din sfera civilă care au autoritate în societatea noastră (1 Petru 2:17). Cu toate acestea, onoarea nu este doar ceva direcționat în sus, ci și *în exterior*. Soților li se poruncește să își onoreze soțiile (1 Petru 3:7), văduvele trebuie să fie onorate în biserică (1 Timotei 5:3), iar în cazul în care ne-a scăpat ceva, pasajul din 1 Petru 2:17 ne poruncește: „Cinstiți pe toți oamenii.” Când este folosit ca verb, cuvântul înseamnă „a mări” sau „a da greutate la”.

Așadar, onoarea este acea poziție în viață care îi înalță pe semeni și care se bucură atât de Dumnezeu, cât și de ceilalți. Ea reprezintă o lentilă prin care privim spre Dumnezeu și onorăm gloria Lui, după care recunoaștem că ea este întrețesută în fiecare persoană, datorită faptului că suntem creați după chipul lui Dumnezeu (*imago Dei*), sau este întrețesută într-o poziție de autoritate. Romani 13:1 ne amintește că ceva din gloria lui Dumnezeu este revelat în pozițiile pământești de autoritate. După cum vom vedea, a onora înseamnă a acorda greutatea cuvenită *ambelor* cazuri, glorificându-L astfel pe Dumnezeu și respectându-ne unii pe alții. Având în vedere amploarea pe care o are acest subiect pe paginile Bibliei și frecvența cu care este menționat, este clar că nu ar trebui să-l trecem cu vederea sau să-l privim cu ușurătate.

Deși am putea spune multe despre onoare în cadrul căminului, la locul de muncă sau în lume, accentul acestei cărți va fi pus pe onoarea prezentă în biserică. Oare cum ar trebui să arate onoarea între *creștini*? Ce formă ar trebui să îmbrace ea în raport cu *liderii* creștini? Care sunt liderii creștini pe care *ar trebui* să îi onorăm și cei cărora ar trebui să le *refuzăm* onoarea?

Am amintit pe scurt ce este onoarea și vom continua să explorăm conceptul acesta în paginile care urmează. Însă, dacă vrem să recuperăm un teren semnificativ în ce privește experimentarea